

fundet Sted med Hensyn til Linien mellem Frederiksund, dog bemærke, at det, som han selv ganske rigtigt yttrede, er to Aar siden, at han henlede Dpmærksomheden paa Hensigtsmæssigheden af at gaa fra Frederiksund ned til et Punkt paa Vestbanen i Stedet for at føre Frederiksfundsbanen ind paa Nordbanen. Som Medlem af dette Thing hørte jeg denne Bemærkning af ham, men han kan dog ikke forlange, at Selskabet, der tænkte paa at føre en Bane ind paa Nordbanen, den Gang skulde have undersøgt Linien til Vestbanen, hvor det ikke tænkte paa at føre Banen ind. Underrigsministeren svarede, i Overensstemmelse med Selskabet, som naturligt maatte være, den ærede Landsthingsmand, at efter de Dnffer om Baneanlæg, der forelaa, og efter de Undersøgelser, Selskabet havde anstillet, kunde han ikke tilraade at anlægge en saadan Bane, thi det var aabenbart, at han maatte have Selskabets Samtykke, for saa vidt han skulde gaa ind paa at føre Banen ind paa et ganske andet Sted, en ganske anden Linie end den, der var foreslaaet i det Lovforslag, der da forelaa. Naar det ærede Medlem beklagede sig over, at jeg havde henledet Dpmærksomheden paa en Yttring af ham om, at en Nyhavnbane maatte anses for et Surrogat for en Østerbrobane, bebrer jeg bemærket, at jeg ikke overhørte, at han henlede Dpmærksomheden paa de Sporveie, der ere anlagte saavel gjennem Kjøbenhavn som udenfor samme, men min Tanke var rigtignok ikke, at han vilde stille disse i Stedet for et Jernbaneanlæg, thi det ærede Medlem vil dog ikke have, at jeg skulde antage, at Sporvogne, der jo ikke befordre Guds, som kun befordre et indskrænket Antal Passagerer, og som føre meget langsomt, skulde kunne være et tilstrækkeligt Surrogat for en Jernbaneforsøl. Jeg kunde tænke mig, at der kunde foreligge en Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side med Hensyn til den Bane, der skal føre ind i Kjøbenhavn til Nyhavn, hvilken ender med en Jernbanestation, den Misforstaaelse, at denne vilde yde Behoerne af den østlige Del af Byen Befordring. Jeg troede at Sporveiene vare indledninger nævnte af det ærede Medlem men ikke som Noget, der kunde træde istedetfor Jernbaner. — Det ærede Medlem nævnte, og denne Bemærkning kan jeg ogsaa henvende til den ærede 2den Landsthingsmand for Kjøbenhavn —, at naar man konserverede paa sin Haand Netten til at give Koncession paa en Jernbane fra Kjøbenhavn af — jeg skal i Overensstemmelse med hvad den ærede Formand yttrede, ikke tale om, hvorvidt dette vilde stemme med den Generet, som det sjællandske Jernbaneselskab har, thi det er et Spørgsmaal, der maa henhøre under Domstolens Afgjørelse — saa havde vi en Klemme paa det sjællandske Jernbaneselskab, men dette er efter min Formening fuldstændig i Strid med det virkelige Forhold. Re-

gjerungen har søgt at formaa det sjællandske Jernbaneselskab til at anlægge Hellerupbanen, uagtet Selskabet oplyste, at det havde en overordenlig ringe Udfigt til endog at kunne faae 4 pCt. af Anlæget. I det Overflag, der blev indsendt til Ministeriet, gjorde Selskabet opmærksom paa, at det var en yderst slet Bane, men at det ikke vilde sty dette Offer af Hensyn til Regeringens Dnsse og af Hensyn til, at man maatte erkjende, at Kjøbenhavn havde Krav paa fra sin østlige Side at blive sat i Forbindelse med Jernbanenettet. Nu forekommer det mig, at naar Sagen stod faalebes, at vi havde Valget imellem det sjællandske Jernbaneselskab, der alene var villigt til at anlægge en Bane fra Kjøbenhavn til Hellerup, og et Selskab, der vilde anlægge en Bane fra Kjøbenhavn til Hørsholm, saa kunde man, naar man havde overbevist sig om, at den sidste Bane ikke stred mod det sjællandske Jernbaneselskabs Generet — et Spørgsmaal, som jeg ganske skal lade ude af Betragtning — vælge og sige: vi vilde ikke give det sjællandske Jernbaneselskab Koncessionen, det kan være meget godt, at et andet Selskab kommer til at anlægge en saadan Bane, det vil frembringe en vis Konkurrence og et vist Liv i Forholdet ligeoverfor det sjællandske Jernbaneselskab, men det, der her er Tilfældet, er, at vi kunne faae en Bane, der bringer det østlige Kjøbenhavn i Forbindelse med Jernbanenettet, og at visse Medlemmer og visse Personer i Publikum meget ønske en Hørsholm Bane, hvis Udførlighed er usikker, thi det Andragende, der foreligger, er vel underfret af en rig Mand, men han har unegtelig ikke søgt Koncession for sig. Det er ikke nogen Hemmelighed, naar slige Andragender komme ind til Ministeriet. For 4 Dage siden kom der en Skrivelse fra to Mænd, der paa Hørsholms patriotiske Selskabs Begne — jeg tror, det kaldes faalebes, men det vil jo det ærede Medlem, som har en Kopi af Skrivelsen, kunne oplyse — søgte at faae Tilladelse til at anlægge en saadan Bane. Nu er dette Selskab vist ypperligt, og de Mænd, der have underfret Andragendet, ere maasse meget velhavende, men der er en meget lang Vej fra at være velhavende og til at ville sætte sine Penge i et saadant Anlæg. Man vil altsaa berøbe Kjøbenhavn den meget længe nærede Udfigt til at faae en Forbindelse med Jernbanenettet fra den østlige Udgang, og det vil man gjøre, uagtet det maa erkjendes, at det Selskab, der vil foretage Anlæget, bringer et Offer, idet man handler alene paa den meget vage Udfigt, at det at stoppe Kjøbenhavns Udvikling paa dette Punkt mulig vil føre til, at der engang vil være Folk, som ville faae Lyft og Naad til at anlægge en Bane til Hørsholm. Det forekommer mig ikke, at dette er noget meget forstandigt Valg, her gjælder det gamle Ordsprog, at een Fugl i Haanden er adskilligt bedre end et halvt Hundrede paa Taget.